

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. [...] w W.  
przeciwko S. [...] Spółce z o.o. w W.  
o ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej  
do rozpoznania i zasądza od niej na rzecz pozwanej kwotę 3600,-  
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W., którym oddalono powództwo o ustalenie, że K. [...] jest właścicielem 230 udziałów w spółce M. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W czerwcu 2005 r. powód zawarł umowę przeniesienia tych udziałów (ówcześnie w spółce będącej poprzednikiem prawnym M. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) ze spółką [...] A. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (poprzedniczką prawną pozwanej). W grudniu tego roku spółka ta złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli w ramach tej umowy, powołując się na złożenie go pod wpływem błędu. Następnie, w marcu 2006 r. pozwana odwołała to oświadczenie za zgodą powoda. Zdaniem Sądu Okręgowego odwołanie oświadczenia doprowadziły do stanu sprzed uchylenia się przez pozwaną od skutków prawnych oświadczenia woli - zaś nawet w razie braku akceptacji dla tego wniosku, w oparciu o konstrukcję konwersji można byłoby przyjąć, że działania stron doprowadziły do zawarcia ponownej umowy przeniesienia udziałów. Sąd Apelacyjny podzielił to rozstrzygnięcie co do istoty, stwierdzając jednak, że w sprawie brak było podstaw do zastosowania konstrukcji konwersji.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda, który zarzucił wydanie go z naruszeniem: art. 61 § 1 w związku z art. 84 § 1 i 2, art. 88 § 1 i art. 65 k.c. oraz art. 180 k.s.h., wnosząc na tej podstawie o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak jest zwłaszcza istotnych zagadnień prawnych oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 k.p.c.), na których istnienie powołała się skarżąca.

Przez istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 1 k.p.c., zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego rozumieć należy problem z zakresu wykładni prawa o ogólnym charakterze, który nie został wyjaśniony w dotychczasowym orzecnictwie, a którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa; problem ten musi przy tym pozostawać w związku z rozpoznawaną skargą kasacyjną (por. m.in. postanowienia: z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ., z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ.). Żadna z dwóch kwestii wskazanych przez skarżącego nie odpowiada jednak tej przesłance. Dotyczą one w istocie jednego problemu: dopuszczalności cofnięcia oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu – a w dalszej konsekwencji, uznania tego działania (i powiązanej z nim zgody drugiej strony na cofnięcie tego oświadczenia) za wystarczające do przeniesienia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Kwestie te sformułowane zostały w sposób wadliwy. Po pierwsze, poza lakonicznym wskazaniem obu problemów skarżący nie zaprezentował na ich uzasadnienie żadnego bardziej pogłębionego wywodu. Za taki nie można z pewnością uznać jednozdaniowego komentarza, przedstawionego – na wezwanie Sądu Apelacyjnego - w piśmie uzupełniającym braki skargi kasacyjnej. Należy podkreślić, że powołując się na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 1 k.p.c. skarżący miał obowiązek sprecyzować, w czym wyraża się problemowy charakter formułowanego zagadnienia, zwłaszcza z czego wynikają związane z nim wątpliwości (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ.). Nie oznacza to oczywiście konieczności powtórnego przytaczania wywodów zawartych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, zarazem nie oznacza jednak, by Sąd Najwyższy musiał zdać się na domysły co do przyczyn, które zdaniem skarżącego przemawiają za tym, że dana kwestia posiada charakter istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Pod pojęciem tym w orzecnictwie Sądu Najwyższego rozumie się ewidentną, kwalifikowaną oczywistość wniesionej skargi, która może zostać

stwierdzona bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ. oraz z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.). Przesłanka ta została jednak powołana przez skarżących jedynie w sposób hasłowy i bez wskazania jakichkolwiek argumentów, które przemawiałyby za wystąpieniem takiego właśnie, szczególnego wypadku, odpowiadającego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98, art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[aw]